

Κόκκινοι ενάντια μαύρων

Ο αρχηγός και βασιλιάς της μυρμηγκοφωλιάς σηκώθηκε από το θρόνο του και απευθύνθηκε με δυνατή και σταθερή φωνή στο μερμηγκο-λαό του.

«Λαέ μου σας το λέω για άλλη μια φορά! Δεν φταίμε εμείς, εκείνοι το προκάλεσαν το κακό που μας βρήκε. Ήρθαν από το πουθενά, μας ξάφνιασαν, επιτέθηκαν, σκότωσαν κι απήγαγαν τα γυναικόπαιδα.»

Πήρε μια βαθιά ανάσα, το δεξί του χέρι άρχισε να τρέμει και πάλι ανεξέλεκτα! Τον είχε καταβάλει το άγχος και η αγωνία, πώς θα αντιδράσει ο φιλήσυχος μερμηγκο-λαός του σε αυτή την αναίτια επίθεση που δέχτηκαν από τη φυλή των κόκκινων μυρμηγκιών.

Μα δε ζούσαν φιλήσυχα τόσα χρόνια, ο ένας λαός πλάι στον άλλον; Τι είχαν να ζηλέψουν; Ότι είχε ο ένας έδινε και στον άλλον. Σχεδόν τα μοιράζονταν όλα. Ακόμη και τις όμορφες μερμηγκο-γυναίκες τους! Τόσο αγαπημένοι και μονιασμένοι λαοί ήταν. Και τώρα αυτό το ακατανόητο συμβάν που τους έλαχε. Ο

μερμηγγο-βασιλιάς δεν το πίστευε, δεν μπορούσε να το χωνέψει.

Τα αδέρφια του, τα κόκκινα μερμήγκια να τους επιτεθούν ξαφνικά με αυτό τον τρόπο.

Από το πουθενά κι αδικαιολόγητα.

Στράφηκε και πάλι στο λαό του και του είπε:

«Δε μας μένει παρά μια λύση. Να τους επιτεθούμε κι εμείς. Ακριβώς με τον ίδιο και χειρότερο τρόπο που μας επιτέθηκαν εκείνοι! Λαέ μου κουράγιο και να δείξετε γενναιότητα και αυταπάρνηση. Όλα θα γίνουν και πάλι δικά μας. Όπως ήταν τις εποχές των προγόνων μας. Θα τους πετάξουμε έξω από τις μυρμηγγοφωλιές τους. Εκεί μακριά στη θάλασσα! Να πνιγούν κι όσοι γλιτώσουν, να φύγουν μακριά! Σε άλλη γη σε άλλα μέρη!»

Αυτά είπε ο βασιλιάς μερμηγκας των μαύρων μερμηγκιών και ξεσήκωσε το λαό του.

Με το πρώτο χάραμα του ήλιου, επιτέθηκαν στα κόκκινα μερμήγκια και τα εξολόθρευσαν. Όσα κατάφεραν να γλιτώσουν έφυγαν προς τη θάλασσα, μακριά όσο γινόταν από το μένος των μαύρων μερμηγκιών. Έτσι πήραν το αίμα τους πίσω. Εκδικήθηκαν για την επίθεση που δέχτηκαν, ένοιωσαν και πάλι τα δυνατά, φιλήσυχα και ειρηνικά μαύρα μερμήγκια.!

Ένα πράγμα δεν υπολόγισαν. Τους ήρθε ξαφνικό και δεν κατάλαβαν κι ακριβώς τι έγινε!

Κάτι δυνατά τεράστια μεταλλικά χέρια, ισοπέδωσαν τις μερμηγγοφωλιές τους σε ελάχιστα λεπτά της ώρας. Εξαφανίστηκαν τα πάντα σε χρόνο ρεκόρ. Πάει κι ο μερμηγγο-βασιλιάς και όλοι οι υπήκοοι του. Τα πάντα χάθηκαν για να περάσει ένας φαρδύς ασφαλοστρωμένος δρόμος, μιάς άλλης φυλής, όχι μερμηγκιών αυτή τη φορά, αλλά των ανθρώπων.

Αλλά κι αυτοί απ' ότι δείχνει η ιστορία, δεν διαφέρουν και πολύ από τα μερμήγκια. Μαύρα και κόκκινα...

Νίκος Θ. Μέντης

22/10/2023